

உள்ளடக்கம்

- 6 வயதுப்பிரிவுக்கு: ஆத்திசூடி
- 7-8 வயதுப்பிரிவுக்கு: ஆத்திசூடி
- 9-10 வயதுப்பிரிவுக்கு: கொன்றைவேந்தன்
- 11-12 வயதுப்பிரிவுக்கு: நறுந்தொகை
- 13-14 வயதுப்பிரிவுக்கு: திருக்குறள்: இனியவை கூறல்
- 15-16 வயதுப்பிரிவுக்கு: திருக்குறள்: இன்னா செய்யாமை
- 17-18 வயதுப்பிரிவுக்கு: திருக்குறள்: ஈகை

ஆத்தீகுடி

(வயதுப்பிரிவு 6)

1. அறஞ் செய விரும்பு
2. ஆறுவது சினம்
3. இயல்வது கரவேல்
4. ஈவது விலக்கேல்
5. உடையது விளம்பேல்
6. ஊக்கமது கைவிடேல்
7. எண் எழுத்து இகழேல்
8. ஏற்பது இகழ்ச்சி
9. ஐயம் இட்டு உண்
10. ஒப்புரவு ஒழுகு

ஆத்தீசுடி

(வயதுப்பிரிவு 7 - 8)

1. அறஞ் செய விரும்பு
நற்காரியங்களைச் செய்வதற்கு ஆசைப்பட வேண்டும்.
2. ஆறுவது சினம்
கோபத்தைத் தணியச் செய்ய வேண்டும்.
3. இயல்வது கரவேல்
இயன்றதை ஒளிக்காமல் செய்ய வேண்டும்.
4. ஈவது விலக்கேல்
பிறருக்கு உதவி செய்வதைத் தடுக்கக் கூடாது.
5. உடையது விளம்பேல்
உன்னிடம் இருக்கும் மறைக்க வேண்டியுள்ள இரகசியத்தை பிறரிடம் சொல்லாதே.
6. ஊக்கமது கைவிடேல்
செயலில் ஈடுபடும் பொழுது தடங்கல் ஏற்படுமானால் அதைக் கண்டு தைரியத்தை கைவிடக் கூடாது.
7. எண் எழுத்து இகழேல்
கணிதம், இலக்கியம் இவற்றை இகழ்ந்து ஒதுக்கக் கூடாது.
8. ஏற்பது இகழ்ச்சி
பிறரிடம் போய் பிச்சையெடுப்பது இழிவான செயலாகும்.
9. ஐயம் இட்டு உண்
பிச்சை கேட்பவர்க்கு உணவு கொடுத்த பின்னர் சாப்பிட வேண்டும்.
10. ஒப்புரவு ஒழுகு
உலக அனுபவத்தை அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்துகொள்

கொன்றையேந்தன்

(வயதுப்பிரிவு 9 - 10)

1. எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத் தகும்
⇒ கணக்கும் இலக்கியமும் கண்களைப் போல சிறப்பானவை.
2. குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை
⇒ குற்றம் குறைகளையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் சுற்றத்தார் என யாருமே இருக்கமாட்டார்.
3. கைப் பொருள் தன்னில் மெய்ப் பொருள் கல்வி
⇒ கைவசம் இருக்கும் செல்வத்தைக் காட்டிலும் கல்வியே நிரந்தரமான உண்மையான செல்வமாகும்.
4. சான்றோர் என்கை ஈன்றோர்க்கு அழகு
⇒ தன்னுடைய பிள்ளைகளை உலகத்தார் அறிஞர் என்று போற்றுவதே தாய்க்குச் சிறப்பாகும்.
5. தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை
⇒ தகப்பனார் கூறும் அறிவுரைக்கு மிஞ்சிய சாத்திரம் வேறு இல்லை.
6. தாயிற் சிறந்து ஒரு கோயிலும் இல்லை
⇒ தாயையே வணங்க வேண்டும். அதற்கு மேலான கோயில் எதுவுமே இல்லை.
7. திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு
⇒ அலைகடலுக்கு அப்பால் சென்றாவது பொருள் தேட வேண்டும்.
8. தோழனோடும் ஏழைமை பேசேல்
⇒ நெருங்கிய நண்பனிடத்திலும் கூட வறுமை நிலையைச் சொன்னால் மிகவும் கேவலமாக நினைப்பான்.
9. நல் இணக்கம் அல்லது அல்லல் படுத்தும்
⇒ நல்லவர்கள் தொடர்பு நன்மையாகும். கெட்டவர்கள் தொடர்பு தீமையாகும்.

10. நாடு எங்கும் வாழக்கேடு ஒன்றும் இல்லை
 ⇨ தேசம் பூராவும் செழித்துத் தழைத்தால் துன்பமே இல்லை.
11. நிற்கக் கற்றல் சொல் திறம்பாவை
 ⇨ நிலையான கல்வி கற்றவர் என்பவர் வாக்குறுதி உள்ளவரே ஆவர்.
12. நுண்ணிய கருமும் எண்ணித் துணி
 ⇨ மிகச் சிறிய செயலானாலும்கூட தீர யோசித்தே செய்யவேண்டும்.
13. பாலோடு ஆயினும் காலம் அறிந்து உண்
 ⇨ பாலினால் தயாரித்த உணவுப் பொருளானாலும் நேரம் தவறி சாப்பிடக் கூடாது.
14. பையச் சென்றால் வையம் தாங்கும்
 ⇨ மெதுவாகச் செய்யக் கூடிய செயல் வெற்றி அளிக்கும்.
15. முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்
 ⇨ முன் பகுதியில் யாருக்கேனும் தீங்கு செய்திடில் பிற்பகுதியில் தனக்கே தீங்கு நேரிடும்.
16. மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்
 ⇨ அறிவு சான்ற பெரியோர்கள் சொல்லும் அனுபவ மொழிகள் அமிர்தம் போன்றவை ஆகும்.
17. உரவோர் என்கை இரவாது இருத்தல்
 ⇨ அறிஞர் எனக் கூறப்படுவோர் எவரிடமும் சென்று யாசியாமல் இருப்பதே சிறப்பு.
18. ஊக்கம் உடைமை ஆக்கத்துக்கு அழகு
 ⇨ மனம் தளராமல் உறுதியோடு இருப்பது செழிப்புக்கு உயர்வாகும்.
19. வைகல் தோறும் தெய்வம் தொழு
 ⇨ நாள் தோறும் கடவுளை வணங்குதல் நன்மை தரும்.
20. ஓதாதவர்க்கு இல்லை உணர்வோடு ஓழுக்கம்
 ⇨ நீதி நூல்களைப் படிக்காதவர்களுக்கு நல்லொழுக்க அறிவு இருக்காது.

நயூந்தொகை

(வயதுப்பிரிவு 11 – 12)

1. எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும்
⇒ எழுத்துக்களை, கல்வியை முதலில் கற்றுத் தந்தவர்
தேய்வத் தன்மையானவர்.
2. கல்விக்கு அழகு கசடு அற மொழிதல்
⇒ கல்வி கற்றதற்குச் சிறப்பு, குற்றம் இல்லாமல் தெளிவாகப்
பேசுதல் ஆகும்.
3. செல்வர்க்கு அழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்
⇒ பணக்காரர்களுக்குச் சிறப்பு, தங்கள் உறவினர்
துன்புறும்போது தகுந்த உதவி அளித்து ஆதரிப்பது.
4. மன்னவர்க்கு அழகு செங்கோல் முறைமை
⇒ அரசர்க்குச் சிறப்பு, நீதி வழுவாமல் ஆட்சி புரிவது.
5. வைசியர்க்கு அழகு வளர் பொருள் ஈட்டல்
⇒ வியாபாரிக்குச் சிறப்பு, நேர்மையாகப் பொருள் சம்பாதிப்பது.
6. உண்டிக்கு அழகு விருந்தோடு உண்டல்
⇒ உணவுக்குச் சிறப்பு, விருந்தாளிகளுடன் அமர்ந்து உண்பது.
7. அறிஞர்க்கு அழகு கற்று உணர்ந்து அடங்கல்
⇒ அறிவாளிகளுக்குச் சிறப்பு கற்று அறிந்து, அடக்கமாக
இருப்பது.
8. வறிஞர்க்கு அழகு வறுமையில் செம்மை
⇒ தரித்திர நிலைமையில் இருந்த போதிலும் அப்பொழுது
நேர்மையோடு இருப்பது சிறப்பாகும்.
9. அரைக்கினும் சந்தனம் தன் மணம் மாறாது
⇒ சந்தனக் கட்டையை எவ்வளவு அரைத்தாலும் அதன் மணம்
குறையாது.
10. கலக்கினும் தண் கடல் சேறு ஆகாது
⇒ சமுத்திரத்தை எவ்வளவு கலக்கினாலும் சேறு ஆகாமல்
தெளிவாக இருக்கும்.

11. சிறியோர் செய்த சிறுபிழை எல்லாம்
பெரியோர் ஆயின் பொறுப்பது கடனே
⇒ சிறுவர்கள் அறியாமல் செய்த தவறுகளை எல்லாம்
பெரியவர்கள் பொறுத்துக் கொள்வது கடமை ஆகும்.
12. நூறு ஆண்டு பழகினும் முர்க்கர் கேண்மை
நீர்க்குள் பாசிபோல் வேர் கொள்ளாதே
⇒ முரடர்களோடு நூறு ஆண்டுகள் பழகினாலும், அந்தப்
பழக்கமானது நீரிலுள்ள பாசிபோல் காணப்படுமே ஒழிய, வேர்
கொள்ளாது.
13. ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இரு நிலம் பிளக்க வேர் வீழ்கும்மே
⇒ பெரியார்களுடன் ஒருநாள் பழகிய போதிலும் அந்தப்
பழக்கமானது பூமிக்குள் வேர் விடுவது போன்றது ஆகும்.
14. கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே
⇒ கல்வி பயில்வது நன்மையே தரும். பிச்சை எடுக்க
நேரிட்டாலும் கல்வி கற்பது நன்மையே அளிக்கும்.
15. அறிவுடை ஒருவனை அரசும் விரும்பும்
⇒ அறிவுடையோரை அரசும் விரும்பும் மதிக்கும்.
16. அச்சமும் நாணமும் அறிவு இல்லோர்க்கு இல்லை
⇒ அறிவு இல்லாதவர்கள் தீமையைக் கண்டு பயப்படமாட்டார்கள்.
பழியைக் கண்டு நாணமாட்டார்கள்.
17. கேளும் கிளையும் கெட்டோர்க்கு இல்லை
⇒ கெட்டுப் போனவர்களுக்கு, நண்பர்களோ சுற்றத்தார்களோ
இல்லை.
18. உடைமையும் வறுமையும் ஒரு வழி நிலல்லா
⇒ செல்வமும் வறுமையும் ஒரு இடத்திலே நிற்பது இல்லை.
19. இரந்தோர்க்கு ஈவதும் உடையோர் கடனே
⇒ வசதி உடையோர் யாசிப்பவர்க்கு கொடுப்பதும் கடமையே.
20. தறுகண் யானை தான் பெரிது ஆயினும்
சிறுகண் மூங்கில் கோலுக்கு அஞ்சுமே
⇒ வீரம் மிக்க யானை பெரிதாக இருந்தாலும் சிறு
கணுக்களுடைய மூங்கில் கோலுக்குப் பயப்படும்.

திருக்குறள்

(வயதுப்பிரிவு 13 - 14)

இனியவை கூறல்

91

இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறுஇலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

இன்சொற்களாவன வஞ்சனையில்லா அன்போடு கலந்த
மெய்ப்பொருள் உணர்ந்தவரின் சொற்களே ஆகும்.

92

அகனமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகனமர்ந்து
இன்சொல் னாகப் பெறின்.

மனம் மகிழ்ந்து ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கொடுப்பதை விட,
முகம் மலர்ந்து இன்சொல் பேசுதல் சிறந்ததாகும்.

93

முகத்தான் அமர்ந்துஇனிது நோக்கி அகத்தானாம்
இன்சொ லினதே அறம்.

அறம் என்று சொல்லப்படுவது, முகம் மலர்ந்து பார்த்து,
உள்ளத்தில் எழும் அன்பு உணர்ச்சியினால் இனிய
சொல்லைச் சொல்லுவதேயாகும்.

94

துன்புறாஉந் துவ்வாமை இல்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறாஉம் இன்சொ லவர்க்கு.

எவரிடத்தும் இன்பத்தைக் கொடுக்கும் இனிய சொற்களைப்
பேசுகின்றவர்களுக்கு, துன்பத்தைக் கொடுக்கும்
வறுமை வந்து சேராது.

95

பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணியல்ல மற்றுப் பிற.

ஒருவனுக்கு அணியாவது, பெரியோரிடத்தில் வணக்கமும்,
எல்லோரிடத்தும் இனிய சொல்லும் உடையவனாதலே;
இவையல்லாமல் உடம்பில் அணியும் வேறு அணிகள் அணிகளாகா.

96

அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.

நன்மையைத்தரும் சொற்களை ஆராய்ந்து ஒருவன்
இனிமையாகச் சொல்வானானால், தீமைகள் கெட்டு
அறம் வளரும்.

97

நயன்ஈன்று நன்றி பயக்கும் பயன்ஈன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல்.

பிறருக்கு நன்மையைக் கொடுத்து இனிமைப் பண்பிலிருந்து
நீங்காத சொல், நேர்மையான வாழ்க்கையையும் நல்வழியில்
நடப்பதால் உண்டாகும் பயனையும் கொடுக்கும்.

98

சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பந் தரும்.

பிறருக்குத் துன்பம் கொடுக்காத இனிய சொல்,
ஒருவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம் தரும்.

99

இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது.

பிறர் சொல்லும் இனிய சொல் தனக்கு இனிமையாக
இருத்தலை உணர்கின்றவன், பிறரிடம் கடுஞ்சொல்
பேசுவது ஏன்?

100

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

இனிய சொற்களைக் கூறாமல் இனியவையில்லாத
கடுஞ்சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், தன்னிடம் உள்ள கனியை
உண்ணாது, இனிமையில்லாத காயை உண்பது போன்றதாகும்.

தீருக்குறள்

(வயதுப்பிரிவு 15 - 16)

இன்னா செய்யாமை

311

சிறப்புஈனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்குஇன்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

சிறப்பைத் தரும்படியான செல்வத்தைப் பிறர்க்குத் துன்பம்
செய்து பெறலாமாயினும், அதனைச் செய்யாமையே மனத்தாய்மை
உடையவரின் கொள்கையாகும்.

312

கறுத்துஇன்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்துஇன்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

ஒருவன் தன்மீது பகை கொண்டு துன்பம் செய்தவிடத்தும்,
அவனுக்குத் துன்பம் செய்யாமை, குற்றமற்றவரின் கொள்கையாகும்.

313

செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னாத செய்தபின்
உய்யா விழுமம் தரும்.

தான் முன்பு துன்பம் செய்யாதிருக்க, தன்மீது பகைகொண்டு
தனக்குத் துன்பம் செய்தவர்க்குத் தான் எதிர்த்துன்பம் செய்தால்,
அது பிழைத்ததற்கரிய துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

314

இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.

தனக்குத் துன்பம் செய்தவரைத் தண்டித்தலாவது, அவரே
நாணும்படியாக அவருக்கு நன்மைகளைச் செய்து, அவர் செய்த
தீமையையும் தான் செய்த நன்மையையும் மறத்தலாகும்.

315

அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்றோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை.

பிற உயிருக்கு வரும் துன்பத்தைத் தமக்கு வந்த
துன்பமாகக் கருதி அதனைக் காப்பாற்றாதவிடத்து
அறிவினால் பயன் உள்ளதோ?

316

இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கண் செயல்.

துன்பம் தருவன என்று தான் அறிந்தவற்றைப் பிறரிடத்தில்
செய்தலைப் புரியாதிருக்க வேண்டும்.

317

எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானாம்
மாணாசெய் யாமை தலை.

தன் மனமாரத் துன்பம் தருபவை என்று தன்னால்
அறியப்பட்டவற்றை எவருக்கும், எவ்வளவு சிறிதும்
செய்யாதிருத்தல் தலைசிறந்த அறமாகும்.

318

தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்.

பிறர் செய்யும் துன்பம் தன்னுயிர்க்குத் துன்பம்
தருவதை அறிந்தும், தான் பிற உயிர்க்கு
அதனைச் செய்தல் என்ன காரணத்தால்?

319

பிறர்க்குஇன்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்குஇன்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்.

ஒருவன் பிறர்க்கு முற்பொழுதில் துன்பம் செய்தால்,
அவனுக்குத் துன்பம் பிற்பொழுதில் பிறர்
செய்யாமல் தானே வரும்.

320

நோய்எல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

துன்பங்களெல்லாம் துன்பம் செய்தவரையே வந்தடையும்.
ஆகையால், துன்பமில்லாதிருக்க விரும்புவோர்
எவ்வுயிர்க்கும் துன்பம் செய்யமாட்டார்.

தருக்குறள்

(வயதுப்பிரிவு 17 - 18)

ஈகை

221

வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர் துடைத்து.

இல்லாதவர்களுக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுப்பதுதான்
கொடையாகும்; மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் கொடையெல்லாம்
பயனை எதிர் பார்க்கும் தன்மையை ஒத்தன.

222

நல்லாறு எனினும் கொளல்தீது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.

மற்றவரிடமிருந்து பொருளைப் பெறுதல் நல்லதாயினும்
இரத்தல் தீது; கொடுப்பவர்க்கு மேலுலகம் அடைதல் இல்லை
என்றாலும் கொடுத்தலே நல்லது.

223

இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள.

இரந்து வந்தவர்க்கு இல்லை என்னும் துன்பம் தரும்
வார்த்தையைச் சொல்லாமல், கொடுத்தல் உயர் குடிப்
பிறந்தவரிடத்தில் உள்ளது.

224

இன்னாது இரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகங் காணும் அளவு.

இரப்பவர், வாழ விரும்பிய பொருளைப் பெற்று மகிழ்வதைக்
காணும் வரையில் இரப்பதைப் போலவே இரப்பதைக் கேட்பதும்
கொடுப்பவர்க்குத் துன்பமாகத்தான் இருக்கும்.

225

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்.

தவத்தால் வலியார்க்கு ஏற்படும் வல்லமையாவது தமக்கு
நேரும் பசியைப் பொறுத்தலாகும். இவ்வலிமை, பொறுத்தற்கரிய பசியைக்
கொடையால் தீர்ப்பவரின் வலிமையை விடத் தாழ்ந்ததே.

226

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

வறியவரின் கடும்பசியைத் தீர்க்கவேண்டும். அதுவே
பொருள் உடையவனுக்கு அதைச் சேமித்து
வைப்பதற்குரிய இடமாகும்.

227

பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசிஎன்னும்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது.

பகுத்து உண்டு பழகியவனை பசி என்னும் பொல்லாத
நோய் சேர்தல் இல்லை.

228

ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

தமது செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்துப் பின் அதனை
இழந்து போகின்ற கொடியவர், வறியவர்க்குக்
கொடுத்து அவர்கள் மகிழ்வதால் தமக்கு உண்டாகும்
இன்பத்தை அறிய மாட்டார்கள்.

229

இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழர் உணல்.

தேடி நிரப்பிய உணவைத் தாமே தனியராக இருந்து
உண்ணாதல் இரத்தலை விடத் துன்பம் தருவதாகும்.

230

சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிதாம்
ஈதல் இயையாக் கடை.

சாவதைப் போலத் துன்பம் தருவது வேறொன்றில்லை;
வறியவர்க்கு ஒன்று கொடுக்க முடியாத
இடத்தில் சாவதும் இனியதாகும்.